

Öncü İşçi

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organı
Gerçek gazetesinin ücretsiz ekidir
Sayı:9

Hepsi halka karşıdır

Gardianları ve yargıçları ve savcılarını hepsi halka karşıdır. Kanunları, yönetmelikleri, bütün kararları hepsi halka karşıdır. Dergileri, gazeteleri, bütün yayınları, hepsi halka karşıdır. Bunların hiçbirini onları kurtarmayacak, Durduramayacaklar halkın coşkun akan selini.

Panzerleri, kelepçeleri, bütün silahları hepsi halka karşıdır. Zindanları, tutuklevleri, işkence evleri hepsi halka karşıdır. Borsaları ve şirketleri ve iktidarları hepsi halka karşıdır. Bunların hiçbirini onları kurtarmayacak, Durduramayacaklar halkın coşkun akan selini.

Bertolt Brecht, Alman şair ve oyun yazarı

İşçinin Programı

Bu bölümler, Devrimci İşçi Partisi Programı'ndan alınmıştır.

Devrimci İşçi Partisi'nin amacı, işçi sınıfını ve emekçileri kapitalistlerin ideolojik ve politik hegemonyasından kurtararak kendi çıkarları temelinde oluşturulmuş bir devrimci program etrafında birleştirmek, işçi ve emekçi kitlelerinin inisiyatifine dayanarak, sosyalist bir işçi iktidarı oluşturmaktır. Kapitalizm, en büyüğünden

en küçüğüne bütün kapitalistlerin, üretim araçlarının özel mülkiyeti temelinde işçileri ve emekçileri sömürerek bütün ekonomik gücü, politik iktidarı, ideolojik hâkimiyeti elinde topladığı sınıflı bir toplumdur. Devrimci İşçi Partisi, toplumu ilgilendiren bütün kararları üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti temelinde, işçi ve emekçilerin hep

birlikte vereceği sınıfsız bir toplum olan sosyalizmi hedefler. (...)

İşçi sınıfı, burjuvazinin özel mülkiyet zulmünün yeniden kurulmasına engel olmak ve sınıfsız bir toplum kurmak için var olan devlet aygıtını olduğu gibi kullanamaz. Başta kendi bağrından doğacak işçi konseyleri olmak üzere, emekçi ve ezilen kitlelerin vekillerinin oluşturacağı meclisler, işçi iktidarını burjuvazinin hâkimiyet biçiminden farklılaştıracak temel organlar olacaktır. Sınıfsız topluma bu yeni devlet ile yürünecektir.

İşçinin Sözlüğü

Devlet: Hâkim sınıfın diğer sınıflar üzerindeki baskı aygıtıdır. Hâkim sınıfın baskı aygıtı olarak devletin çelik çekirdeğini asker, polis, mahkemeler ve hapishaneler oluşturur. Meclis ve hükümet de hâkim sınıfın baskı aygıtının organları olarak devlet kapsamı içinde yer alır. Devletin temel karakterini belirleyen, yönetim biçimleri değil, devletin hangi sınıfın çıkarları üzerinde yükseldiğidir. Bu temelde modern çağda iki karşıt sınıfa bölünmüş toplumlar açısından ancak iki devletten söz edebiliriz: burjuva devleti ve işçi devleti. İlki burjuvazinin hâkimiyetini korur, ikincisi işçi sınıfının iktidarını. Günümüzde, bu iki devlet biçimi dışında bir üçüncü seçenek yoktur.

Hâkim Sınıf:

Bir toplumda üretim ve dolaşım araçlarının mülkiyetine sahip olduğu için ekonomik gücü elinde bulundurması sayesinde, emeğiyle üretimi gerçekleştiren sınıfları sömüren sınıftır. Hâkim sınıf, siyasi, hukuki, kültürel alanlarda da hâkimiyet kurar; bilimi, sanatı,

sporunu, medyayı, eğitimi, üniversiteleri ve hatta insanların inanç dünyasını kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirir ve bu amaçla devleti kendi çıkarlarını koruyacak ve ezilen sınıfları baskı altında tutacak biçimde organize eder. Tarihimize baktığımızda Osmanlı'da hâkim sınıfın toprak sahipleri ve sarayın etrafında kümelenmiş devletli sınıflar olduğunu, köylülerin ve özellikle son dönemlerinde işçilerin ise Osmanlı Devleti tarafından sömürüldüğünü ve baskı altında tutulduğunu görürüz. Cumhuriyet Türkiye'sinde ise hâkim sınıf artık sermaye sınıfı yani burjuvazi olmuştur. Bugün Türkiye Cumhuriyeti devletinin, parlamentosu, hükümeti, mahkemeleri, polisi, askeri, medyası ve her türlü kurumlarıyla işçi sınıfını baskı altında tutan ve hâkim sınıf olan sermayenin çıkarlarını koruyan bir yapı olduğunu görmekteyiz.

Hükümet:

Devletin yürütme aygıtıdır. Zaman zaman hükümet kavramı devletle aynı anlamda kullanılsa

da bu doğru değildir. Hükümetler çok farklı partiler tarafından kurulabilir. Bu partilerin siyasi programları farklı, hatta birbiriyle çelişen yönler de içerebilir. Ancak devlet, hâkim sınıf olan burjuvazinin devleti olduğu müddetçe üretim araçlarının özel mülkiyeti, işgücü piyasası, işsizlik ve sömürü ortadan kalkmayacak, sermaye hâkim sınıf olarak kalmaya devam edecektir. Sermayenin hâkim sınıf olduğu toplumlarda sınıf mücadelesinin belirli bir aşamasında işçi sınıfı partileri tarafından kurulan işçi hükümetleri de ortaya çıkabilir. Ancak ya bu hükümetler reformist işçi partileri tarafından sermayenin işlerinin vekâleten yürütülmesi ve işçi sınıfının direnişinin kırılmasını amaçlar ya da devrimci işçi hükümeti sermayenin mülksüzleştirilmesi yoluna gidip sadece bir hükümet değişikliği ile yetinmeyerek burjuva devletini yıkar ve yerine işçi devletini (proletarya diktatörlüğü) kurar.

Rejim:

Rejim kavramı devletin yöne-

tim biçiminin genel özelliklerini belirten bir kavramdır. Demokratik rejimlerde genel olarak parlamento ve serbest seçimlerle iş başına gelen hükümetler ülkeyi yönetir. Askeri cuntalar ve sıkıyönetim uygulamalarında sivil yönetimin yerini askeri otoritenin alması ve temel hak ve özgürlüklerin askıya alınması söz konusudur. Faşist rejimlerde ise faşist partinin iktidar tekeline eline aldığı, küçük burjuvaziye dayanan faşist çetelerin işçi sınıfı ve sosyalistlere saldırdığı, işçi sınıfının tüm örgütlerinin dağıtılarak tüm açık muhalefet odaklarının ezildiği bir yönetim biçimi görürüz. Demokratik rejimlerle bu tür rejimler iki uçta gibi görünse de asla birbirinin karşıtı değildir. Zira demokratik de olsa, faşist de, bu rejimler sonuçta büyük sermayenin, banka ve sanayi sermayesinin birleşmesinden oluşan finans-kapitalin çıkarlarını gözetir. Nazilerin iktidarı altında Krupp, Thyssen gibi Alman holdingleri kâr rekorları kırmıştır, Türkiye'de hiçbir askeri darbeden Koç'ların, Sabancı'ların zararlı çıktıkları görülmemiştir. Erdoğan'ın kurduğu baskıcı rejim altında da bazı konularda fikir farklılığına düşseler de, ihalelerden

zaman zaman biri ötekine nazaran daha fazla pay alsın da, TÜSİAD ve MÜSİAD kârlarını arttırmaya devam ettirmiştir. Elbette ki işçi sınıfı faşist, askeri ve başka türlü baskıcı rejimlere karşı demokratik rejimlerden yanadır. Çünkü bu tür rejimlerde işçi sınıfı ekonomik ve siyasi mücadelesini daha az baskı altında yürütür. İşçi demokrasisinin çekirdek biçimi olan sendikalarında mücadele edebilir. Ancak işçi sınıfının seçeceği alternatif bir demokratik burjuva rejimi değildir. İşçi sınıfı burjuvaziye karşı savaşımını ancak hâkim sınıf olarak kendini örgütlediği bir işçi devletini kurarak başarıya ulaştırabilir. İşçi sınıfının devleti, yani proletarya diktatörlüğü de içeride sömürücü sınıflara galebe çaldığı ve dışarıda karşı karşıya olduğu tehditleri bertaraf ettiği ölçüde demokratik biçimlerin öne çıktığı bir rejimle yönetilecektir. Sömürücü sınıfların devletlerinin karşısında tarihte toplumun çoğunluğunun çıkarlarını yansıtan tek devlet biçimi olan proletarya diktatörlüğü, bu özelliği ile parlamenter demokrasiye çok daha ileri ve özgür bir siyasi rejim yaratma olanağına sahip olacaktır.

Çağımızda devlet:

“emeğin sermaye tarafından sömürülmesinin aleti”

“Devlet, sınıf karşıtlıklarının frenleme gereksiniminden doğduğuna ama aynı zamanda, bu sınıfların çatışması ortasında doğduğuna göre, kural olarak güçlü sınıfın, iktisadi bakımdan hâkim olan ve bunun sayesinde, siyasal bakımdan da hâkim sınıf durumuna gelen ve böylece ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için yeni araçlar kazanan sınıfın devletidir. İşte bundan ötürüdür ki antik devlet, her şeyden önce, köleleri boyunduruk altında tutmak için, köle sahiplerinin devletiydi: tıpkı feodal devletin, serf ve angarya-

cı köylüleri boyunduruk altında tutmak için soyluların organı ve modern temsili devletin de ücretli emeğin sermaye tarafından sömürülmesinin aleti olması gibi.” (Friedrich Engels, *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*)

Bugün devletin bu özelliğini her yerde görebiliyoruz. Türkiye'de yasama organı, yani yasaları yapan Türkiye Büyük Millet Meclisi'dir. Son seçimlerde bu meclise girebilmek için milletvekili aday adayı olmak isteyenlerden AKP ve CHP 5'er bin TL, MHP ise 2 bin TL istedi. Asgari ücretin 1.000 TL bile

olmadığı bir ülkede işçileri siyasetten dışlamanın en basit örneklerinden biri bu. Seçimlerde yapılan harcamalar ise milyonları buluyor. Hal böyle olunca, Türkiye'nin Büyük Millet Meclisi, milletin temsilcilerinden değil patronlardan, toprak ağalarından, onların avukatlarından ve müteahhitlerden oluşuyor. Sendikacılardan Memur-Sen, Türk-İş ve Hak-İş'in sadece en üst düzey yöneticileri işçi sınıfını satmanın mükâfatını milletvekili olarak alırken akademisyenlerin pek çoğu da bilimsel çalışmalarından ziyade üniversite hocası kartviziti-

tiyle yaptığı ticari faaliyetlerle ya da patronlara verdikleri hizmetlerle öne çıkıyor. Böyle bir meclisten hangi sınıfın yararına yasalar çıkar?

Aynı şey yargı organı, yani mahkemeler için de geçerlidir. Ülkenin en yüksek yargı organlarından Yargıtay'ın Başkanı Müfit Utku, adli yılın açılışında “Hâkimler ve savcılar cüzdanları ile vicdanları arasına sıkıştı” dediğinde buna kimse itiraz edememişti. İşçiler hep vicdanlara seslendi, patronlar cüzdanlara. Hangisi daha etkili?

Anayasa, “Herkes önceden izin almaksızın toplantı ve gösteri yürüyüşü yapabilir” diyor. Ama her sene 1 Mayıs'ta başta Taksim olmak üzere alanlar işçiyeye kapatılıyor. Her sene işçiler direniyor, baskılarla bayram karakolda bitiyor. Hem ulusal hem de uluslararası mahkemeler defalarca bu olayda DİSK, KESK ve diğer sendikaları Taksim konusunda haklı buldu. Ama Taksim işçiyeye kapatılmaya devam ediliyor. Neden?

İşçiler büyük bir direniş göstermeden, davalarını büyük zorluklar

Devamı arka sayfada ►

Proleterya diktatörlüğü, sosyalizm ve komünizm

Sermayeye karşı savaşımında işçi sınıfı teker teker patronlarıyla ve onların aileleriyle ve en yakın korumalarıyla meydan savaşı misali karşı karşıya gelmez. İşçi sınıfı sermaye ile savaşımını siyasi düzeye taşır taşımaz, hatta ekonomik talepleri için verdiği mücadelede bile devletle karşı karşıya gelir. Bu savaşımın işçi sınıfının zaferiyle sonuçlanması burjuva devlet aygıtının yenilgiye uğratılması, yani en özlü ifadeyle işçi sınıfının iktidara gelmesi olmaksızın mümkün olamaz.

Peki, işçi sınıfının kendisini sömürmek ve baskı altında tutmak için organize olmuş bir aygıt olan devlete karşı tutumu ne olmalıdır?

Anarşistler ve devrimci Marksistler arasındaki fark

Anarşistler devletin derhal lağvedilmesini ve devletsiz bir topluma geçilmesini isteyerek bir uçta yer alırlar. Diğer uçta ise mevcut devlet aygıtının korunarak işçi sınıfının lehine kullanılmasını öneren sosyal demokratlar yer alır. Bu iki uçta yer alan görüşlerin vardıkları sonuç aynıdır: işçi sınıfını burjuvaziye karşı silahlı bırakmak ve burjuvazinin düştüğü yerdendir. Doğrularak bir karşı devrimle işçileri ezmesine olanak tanımak. Çünkü eğer işçi sınıfı burjuvaziyi tamamen mülksüzleştirip, elinden ekonomik, askeri ve siyasi gücünü almadan devleti ortadan kaldırırsa ve anarşistlerin söylediği gibi barışçıl güzel bir geleceğe adeta ışınlanma yoluyla varacağı hayaline kapılırsa, o zaman burjuvazinin ordusundan, polisinden, gizli servisinden geriye kalanlarla devrimin baş düşmanı emperyalist güçler tüm vahşetleriyle saldırarak bu pembe hayalleri yerle bir edecek ve iş isten geçmiş olacaktır.

Sosyal demokratlar ve devrimci Marksistler arasındaki fark

Diğer taraftan sosyal demokratların dediği gibi mevcut devlet aygıtına dokunmadan onu işçiler adına kullanma girişimlerinin sonucu da fiyasko olacaktır. Burjuva devleti bir hükümet değişikliğiyle pes etmeyecek kadar köklü biçimde sermayenin çıkarlarına bağlıdır. Seçimle işbaşına gelmiş bile olsa işçi sınıfı partisini yenilgiye uğratmak için askeri darbeden faşizme kadar her türlü kozunu oynayacak ve işçi sınıfı bu girişimler karşılığında mevcut orduyu, polisi, yargı organlarını harekete geçirmek istediğinde kaçınılmaz olarak hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Marksistler ise anarşistler ve sosyal demokratlardan farklıdır. Mevcut devlet aygıtını parçalamayı ama yerine de işçi sınıfının

kendi devletini kurmayı savunurlar. Yani parlamento yerine sınıf ayrımına dayalı işçilerin ve yoksul köylülüğün ittifakını yansıtan işçi ve yoksul köylü vekilleri konseylerine (bu örgütlerin adı Ekim Devrimi'nde Sovyet idi) dayanarak devleti yeniden kurarlar. Bu devlet devrimci bir devlettir. Toplumun çoğunluğunu uyutmayı değil uyandırmayı hedeflemektedir ve bu yüzden sözde kuvvetler ayrılığı masasına son verir ve eş zamanlı olarak hem burjuva düzenini yıkmak, hem de sosyalizmi inşa etmeye başlamak üzere yasma ve yürütmeyi konseyler bünyesinde birleştirir. Cüzdani ve vicdani arasında sıkışan yargı açısından cüzdani seçmek proletaryanın iktidarı altında çok daha tehlikeli olacaktır. Haklı da haksız da olsa sermayenin kazandığı günler geride kalacaktır. Kuvvetler ayrılığı yerine kuvvetlerin birliğine ve işçi sınıfının çıkarlarına dayanan bir devlet... Diktatörlük mü? Evet, ama proletaryanın yani toplumun emekçi çoğunluğunun sömürücü azınlık üzerindeki diktatörlüğü!

Bu diktatörlük altında devletin hiçbir organı eskisi gibi kalmaz. İşçi sınıfının elinde dönüşüme uğrar. Polis'in "halk için emniyet, adalet için hizmet" gibi pespaye yalanlarla hüküm sürmesine gerek yoktur artık. Polis teşkilatı lağvedilir. Yerine halk milisleri geçer. Bunun anlamı kimsenin meslek olarak polislik yapmayacağı, iç güvenliğinin milisler aracılığıyla dönüşümlü olarak halk tarafından yürütüleceğidir. Bir milis yarın görevi bittiğinde milis görevini devralacak başka bir yurttaştan rüşvet isteyemeyecek, ona zulmedemeyecek, işkence yapamayacaktır. Ordu, tamamen yeniden kurulacak, ordunun merkezi işçilerden oluşacak, bir ulusun üstünlüğü propagandasıyla ulusun çoğunluğuna karşı patronların hizmetine koşulmayacak, işçi sınıfının çıkarlarına göre ve ırkçılık ve milliyetçiliğe karşı halkların kardeşliği ilkesiyle örgütlenecektir.

Stalinistler ve devrimci Marksistler arasındaki fark

Ekim devrimi ile birlikte Rusya'da proletaryaya diktatörlüğü kurulmuş ve bu büyük devrimin açtığı çağda pek çok ülkenin halkı aynı yolu takip ederek ulusal kurtuluşlarına kavuşmuş, bunu yaparken de burjuva devletlerini yıkmıştır. Ancak bu işçi devletlerinde, işçi sınıfının içinden çıkan ve aynı sendika bürokratları gibi sınıftan yabancılaşmış ve kendi ayrıcalıklarına odaklanmış olan bir devlet bürokrasisi oluşmuştur. Bu bürokrasi devlet yönetimini işçi sınıfından gasp etti. Dünya devriminin merkez üssü olan SSCB'de bu gasp etme eylemi Stalin'in ön-

derliğinde gerçekleşti. İşçi sınıfının öncüsünü iktidardan uzaklaştıran, Sovyet sistemini yozlaştıran Stalinist bürokrasi Marksist teoriyi de çarpıttı. Sınıfların ortadan kalkmasıyla birlikte devletin de sönmüneceğini öngören, sınıflar ortadan kalkmaksızın sosyalizme (komünizmin alt aşamasına) geçişin mümkün olmadığını savunan Marksist ve Leninist (devrimci Marksist) tezin karşısında komünizme doğru gidildikçe devletin sönmünecek bir yana güçleneceğini iddia eden Stalinist tez ikame edildi. Stalinist tez bürokrasinin çıkarlarına, devrimci Marksist tez ise işçi sınıfının bilimine ve çıkarlarına dayanmaktadır.

Devletsiz bir topluma, komünizme doğru

Proletaryaya diktatörlüğü, yani işçi devleti tarihte sömüren sınıfların kurduğu devletlerden farklıdır. Sınıf hâkimiyetinin devamı için değil, sınıfları ortadan kaldırmak için örgütlülmüştür. Bu anlamda sermaye önce mülksüzleştirilerek, böylece ekonomik ve siyasi gücünden yoksun bırakılarak ortadan kaldırıldığında ve zorla, proleter devletin gücüyle tasfiye edilen büyük sermayeden sonra küçük burjuvalar da adım adım barışçıl yollarla ortadan kalktığında, sınıfsız bir topluma ulaşılacaktır. Sınıflar yoksa hâkim sınıfın zor aygıtına da ihtiyaç yoktur. Dolayısıyla da proletaryanın devleti sınıflar ortadan kalktıktan sonra adım adım sönmünecektir. Bu sönmüne, devrim ulusal ve uluslararası arenada zaferlerle ilerleyen sürekli bir karakter taşıdığı ölçüde daha hızlı gerçekleşecektir. Tek bir ülkede proletaryaya diktatörlüğü kurulabilir ve kurulmuştur da. Sosyalizmin inşasına da başlanabilir ancak bu inşanın zaferi ancak dünya ölçeğinde gerçekleşebilir. Devletin adım adım sönmüneceği ve insanlığın sınıfsız, sınırsız ve devletsiz, eşit ve özgür bir geleceğe ulaşması şu aşamalardan geçerek gerçekleşir:

1. Proletaryaya diktatörlüğü: Kapitalizmden komünizme geçişte işçi sınıfının diktatörlüğü aracılığıyla sınıfların tasfiyesi. Piyasanın yerini merkezi planlamanın alması ve kâr için üretim yerine ihtiyaçlar için üretimin başlaması.

2. Komünizmin alt aşaması (Sosyalizm): Sınıfların ortadan kalktığı, tüm toplumun ortaklaşa ürettiği ancak tüketimde herkese emeği kadar ilkesinin geçerliliğini sürdürdüğü aşamadır. Ekonominin bütünü planlamaya dayanır. Kâr için üretimin ortaya çıkardığı israf olgusu planlama ile sona erer. Ancak toplumun ihtiyaçlarının tümüyle karşılanması üretici güçlerin, en başta da teknoloji ve emek verimliliğinin gelişmesine bağlıdır. Bu gelişmenin başlangıç

aşamasını ifade eden sosyalizm aşamasında herkes çalıştığı ve toplumsal üretime katkıda bulunduğu ölçüde tüketimden pay alır.

3. Komünizmin üst aşaması: Proletaryaya diktatörlüğü ile birlikte piyasa anarşisinden ve özel çıkarların boyunduruğundan kurtulan toplum, tüm ihtiyaçların karşılanacağı bir bolluğa eriştiği ölçüde herkese emeği kadar ilkesinin yerine herkese ihtiyacı kadar ilkesine göre hareket edebilir.

Kapitalizmden komünizme geçişte devlet

"Kapitalizm koşullarında, sözcüğün gerçek anlamında devlet, yani bir sınıfın başka bir sınıfı, hem de azınlığın, çoğunluğu baskı altına almasını sağlayan özel bir aygıt vardır. Hiç kuşkusuz, sömürülen çoğunluğun sömürücü azınlık tarafından sistemli bir biçimde baskı altına alınması gibi bir görevin başarıyla yerine getirilmesi, baskı altına alma işinde en büyük gaddarlık ve vahşete başvurmayı gerektirir, insanlığın kölelik, serflik ve ücretli emek koşullarında aşmak zorunda olduğu bir kan denizini gerektirir.

Üstelik, kapitalizmden komünizme geçiş sırasında baskı hâlâ gereklidir; ama artık bu baskı sömürülen çoğunluğun sömürücü azınlık üzerindeki baskısıdır. Özel bir aygıt özel bir baskı makinası, 'devlet' hâlâ gereklidir, ama bu artık bir geçiş devletidir; artık sözcüğün gerçek anlamında bir devlet değildir, çünkü sömürücü azınlığın dünün ücretli köleler

çoğunluğu tarafından baskı altına alınması bir bakıma o kadar kolay, basit ve doğal bir görevdir ki, kölelerin, serflerin ve ücretli emekçilerin ayaklanmalarının bastırılmasında olduğundan çok daha az kan dökülecek, insanlık için bunun bedeli çok daha az olacaktır. Ve demokrasinin halkın böylesine ezici çoğunluğunu kapsayacak biçimde genişletilmesiyle birlikte, özel bir baskı aygıtına duyulan ihtiyaç da yok olmaya başlayacaktır. Hiç kuşkusuz sömürücüler bu görevi yerine getirecek son derece karmaşık bir makina olmadan halkı baskı altına alamazlar; ama halk sömürücülerini çok basit bir 'makina'yla bile hatta 'makina' olmadan, özel bir aygıt olmadan, yalnızca silahlı kitlelerin örgütlenmesiyle bile (biraz ilerisini düşünerek söyleyecek olursa İşçi ve Asker Temsilcileri Sovyeti gibi) baskı altına alabilir.

Son olarak, devleti ancak komünizm tamamen gereksiz kılar. Çünkü komünizmde baskı altına alınacak hiç kimse -bir sınıf anlamında, halkın belirli bir bölümüne karşı sistemli bir mücadele anlamında 'hiç kimse'- yoktur. Biz ütopyacı değiliz ve tek tek kişilerin aşırılıklarının mümkün ve kaçınılmaz olduğu ya da bu tür aşırılıkların bastırılması gerektiğini hiçbir zaman inkâr etmeyiz. Ama her şeyden önce bunun için özel bir makine, özel bir baskı aracı gerekmez; bu herhangi bir uygar insan topluluğunun modern toplumda bile kavgaya tutuşanları ayırması ya da bir kadına sataşılmasını önlemesi kadar basit ve kolay biçimde silahlı halkın kendisi tarafından yerine getirilecektir." (V.İ.Lenin, *Devlet ve Devrim*)

► Ön sayfadan devam

Çağımızda devlet

çekerek tüm ülkenin gündemine taşımadan mahkemelerden lehlerine karar alamıyorlar. Mesela karayollarında ve üniversite hastanelerinde taşeron işçiler, asıl işi yaptıkları ve taşeron çalıştırılmalarının hileli olduğu gerekçesiyle dava açıyorlar ve mahkemeler işçileri haklı bularak kadroya geçirilmeleri gerektiğine dair karar alıyor. Ancak bu kararlar uygulanmıyor. Madem hukukun üstünlüğü var, neden mahkeme kararı işverenin işine gelmediğinde uygulanmıyor?

Türk polisinin sloganı "Halk için emniyet, adalet için hizmet." Soma'nın acılı işçileri yerde tek melenirken, ölen askerlerin yakınları itilip kakılarak milletvekilleri cenaze saflarında en önleri kaparken, hakkını arayan işçiye öğretmene gaz, su sıkılırken emniyetin kimin için olduğunu görüyoruz. Polis suçluları yakalamakla adalete teslim etmekle yükümlüdür. Hırsızlık suçtur. Ama patron işçinin ücretini ödemediğinde yani iş-

çinin emeğini sömürmek bir yana düpedüz çaldığında kapısına polisin dayandığını gören olmuş mudur? Peki neden ücretlerini, fazla mesai hakkını, kıdem ve ihbar tazminatını isteyen işçiler polisle muhatap olmaktadır? Grevlerde, işçi direnişlerinde arabulucu olacağım diye sürece dahil olan kaymakamı, valisi neden sonunda hep patronun menfaatlerini korur? Memlekette tek bir askerlik kanunu varken, bu kanunun tüm yurttaşlara eşit şekilde uygulanması gerekirken neden patronların, toprak ağalarının ve burjuva siyasetçilerinin çocukları, ya askerlik yapmaz ya da torpilli şekilde, göstermelik şekilde zamanlarını doldururlar, ama cephede ölenler hep işçinin, emekçinin, yoksul köylünün çocukları olur?

Tüm bu soruların cevabı Marksist devlet teorisinde bulunmaktadır: kapitalist devlet, burjuvazinin işçi sınıfı üzerindeki baskı aygıtıdır!